

**Domstolens kendelse (Sjette Afdeling) af 25. marts 2021 –
Banco Santander**

(Sag C-503/20)

»Præjudiciel forelæggelse – artikel 53, stk. 2, og artikel 99 i Domstolens procesreglement –
forbrugerbeskyttelse – forbrugerkreditaftaler – direktiv 87/102/EØF og 2008/48/EØF – anvendelsesområde
– national lovgivning med henblik på at bekæmpe åger – fri udveksling af tjenesteydelser«

1. *Præjudicielle spørgsmål – besvarelse, der klart kan udledes af retspraksis – anvendelse af
procesreglementets artikel 99*

(Art. 267 TEUF; Domstolens procesreglement, art. 99)

(jf. præmis 22 og 23)

2. *Forbrugerbeskyttelse – forbrugerkreditaftaler – direktiv 87/102 og 2008/48 – årlige omkostninger i procent
– national lovgivning som fortolket i national retspraksis, som fastsætter en begrænsning for disse årlige
omkostninger i procent med henblik på at bekæmpe åger – lovlighed – betingelse – overholdelse af de
harmoniserede regler, navnlig vedrørende oplysningsforpligten – den nationale rets efterprøvelse*

(Europa Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48, art. 30, stk. 1; Rådets direktiv 87/102, art. 15)

(jf. præmis 26, 27 og 29-32 samt konkl.)

3. *Præjudicielle spørgsmål – formaliteten – anmodning uden nærmere oplysninger om den faktiske og retlige
baggrund og uden angivelse af grunde, som berettiger en forelæggelse for Domstolen – åbenbart
afvisningsgrundlag*

(Art. 267 TEUF; statuten for Domstolen, art. 23; Domstolens procesreglement, art. 53, stk. 2, og art. 94)

(jf. præmis 34-39)

4. *Præjudicielle spørgsmål – formaliteten – nødvendigheden af at forelægge Domstolen tilstrækkelige
præciseringer med hensyn til den faktiske og retlige sammenhæng – rækkevidden af forpligtelsen på området for
de grundlæggende frihedsrettigheder – spørgsmål rejst i forbindelse med en tvist, som kun har tilknytning til én
medlemsstat – ingen angivelse af det tilknytningsmoment, som gør den ønskede fortolkning nødvendig for
afgørelsen af tvisten – åbenbart afvisningsgrundlag*

(Art. 267 TEUF; Rettens procesreglement, art. 53, stk. 2, og art. 94)

(jf. præmis 41-43)

Konklusion

Rådets direktiv 87/102/EØF af 22. december 1986 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og
administrative bestemmelser om forbrugerkredit, som ændret ved Rådets direktiv 90/88/EØF af 22. februar 1990,
og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48/EF af 23. april 2008 om forbrugerkreditaftaler og om
ophævelse af Rådets direktiv 87/102/EØF skal fortolkes således, at de ikke er til hinder for en national
lovgivning som fortolket i national retspraksis, som fastsætter en begrænsning for de årlige omkostninger i
procent, som en forbruger kan pålægges i en forbrugerkreditaftale, med henblik på at bekæmpe åger, for så vidt
som denne lovgivning ikke er i strid med de ved disse direktiver harmoniserede bestemmelser, hvilket navnlig
vedrører oplysningspligten.